

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

κατά μέρος τὰ χωρατά, δέν μοῦ χωρεῖ εἰς τὸ κεφάλι μου πῶς δέν ἦλθεν ἀκόμη κανεῖς, οὔτε τὸ παραμικρὸν ἀξιοματικίδιον! Φαίνεται, ὅτι θὰ καίεται ἢ πόλις ἢ ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἀλλοῦ χοροὶ διότι ἄλλως δέν ἔμπορῶ νὰ ἐξηγήσω αὐτὴν τὴν χωριατιά. Τώρα ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, τὸ πρᾶγμα δέν εἶχει σπουδαιότητα, τούναντιον μάλιστα, διὰ σὲ ὅμως εἶνε ὄχι μόνον κακὸς οἰωνός διὰ τὸ μέλλον, ἀλλὰ τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι ὁ κόσμος δέν θέλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς προσκλήσεις σου!

ΔΙΑ

Καὶ ὅμως τὰς ἑκατα μὲ ὄλην τὴν τάξιν, πρὸ ὀκτώ ἂν ὄχι καὶ πρὸ δέκα ἡμερῶν. Ἐργάσαμεν ἐγὼ ἢ μήτηρ μου τὰς προσκλήσεις κατὰ τὸν κατάλογον τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκες καὶ τὰς ἔδωκα εἰς τὸν Συμεῶν νὰ τὰς διανεῖμῃ. Δέν εἶνε δυνατὸν νὰ συνέβῃ ἀταξία!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὰς ἔδωδες εἰς τὸν Συμεῶν νὰ τὰς διανεῖμῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος;

ΔΙΑ

"Ὅχι, νὰ τὰς δώσῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τότε βεβαίως θὰ ἐφθάσαν εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον. Ἐντὸς τῆς πόλεως ἢ διανομὴ γίνεται τετράκις καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας. Ἄς ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα καλλίτερα... (σημαίνει τὸν κώδωνα).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πότε σοῦ ἔδωσεν ἡ κυρία σου τὰ προσκλήτηρια διὰ τὸν χορὸν;

ΣΥΜΕΩΝ

Θὰ εἶνε ἴσως δέκα ἡμέραις ἀπὸ τότε, ἀφεντικό, (σκέπτεται) ναί, δέκα ἡμέραις.

ΔΙΑ

Καὶ τί τὰς ἔκαμες;

ΣΥΜΕΩΝ

Τί νὰ ταῖς κάμω; Ταῖς ἐπῆρα ἔτσι πακέτο καθὼς μοῦ ταῖς ἔδωσате, ταῖς ἔβαλα ἔς τὴν τσέπην καὶ ἐπῆγα μόνος μου καὶ ταῖς ἔρριξα εἰς τὸ κουτί τοῦ ταχυδρομείου, ἔς τὴν γωνιά τοῦ δρόμου, κοντὰ ἔς ἐκεῖνον πού κάνει τουφέκια.

ΔΙΑ

Τί ἡμέρα ἦτο;

ΣΥΜΕΩΝ (σκέπτεται)

Σήμερα ἔχομε σάββατο... Τὴν περασμένην τετράδην. Ἄμα ἐγύρισα μὲ σὰς ἀπὸ τῆς μιτῆρας σὰς, μὲ τὸ ἀμάξι, μοῦ ταῖς ἔδωσате καὶ ἔτσι καθὼς ἔμουν μὲ τὴν γούνα μου ἐπῆγα καὶ ταῖς ἔρριξα μόνος μου ἔς τὸ κουτί.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τὴν τετάρτην εἶπες;

ΣΥΜΕΩΝ

Μάλιστα, τὴν τετράδην.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Τί ὥρα;

ΣΥΜΕΩΝ

Πέντε περασμέναις μετὰ τὸ μεσημέρι.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Πότε ἐπιασε φωτιά εἰς τοῦ ὄπλοποιοῦ;

ΣΥΜΕΩΝ

"Ἰδία, ἴδια. Τότε ἤρχεσθε καὶ οἷς ἔς τὸ σπῆτι πεζός, καὶ ἐσταθίκατε ἔς τὴν φωτιά, μάλιστα ἐμπήκαμε καὶ οἱ δύο μέσα, διότι ἔλεγε ὁ κόσμος ὅτι ἡ γυναῖκα τοῦ Γερμανοῦ ἐπληρώθηκε ἀπὸ τὸ μπαρούτι καὶ ἦτανε κατάκοιτη, γεμάτη ἀπὸ αἷμα ἔς τὴν μέσα κάμαρα. Ἐβρετε ὅτι μπῆκα καὶ ἔγω μαζὴ σας μέσο;

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Ναί, ἐνθυμοῦμαι. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι δέν ἐφορούσες τὴν γούνα σου. (σκέπτεται). "Ὅχι. Ἦσουν μὲ τὸ κεφάλι γυμνὸ καὶ μὲ τὸ στακτὶ σαουτοῦκο. Ἐγὼ τοῦλάχιστον δέν σε εἶδα μὲ τὸν μανδύαν, μὲ τὴν γούνα. Καὶ ἀφοῦ λέγετε ὅτι ἀνεχώρησες ἐνδυμένος, τί τὸν ἔκαμες τὸν μανδύαν, διότι ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλά ὅτι δέν τὸν εἶχες...

ΣΥΜΕΩΝ

Μπα! Ἀλήθεια, δέν τὸν εἶχα. Διότι ὅταν ἐφθάσα ἔς τὴν γωνία εἶδα τὸν κόσμον νὰ τρέχη καὶ οἱ πυροσβέσται εἶχαν ἀρχίσει νὰ ρίχνουν τὰ πράγματα ἀπὸ τὰ παράθυρα κατὰ τὴν συνήθειά τους καὶ ἐφθναζαν ἔς ἀνθρώπους νὰ προσέχουν γιατί εἶχε μπαρούτι τὸ μαγαζὶ τοῦ Γερμανοῦ. Μάλιστα μ' ἐσπρωξε ἕνας ἀξιοματικὸς καὶ μοῦ εἶπε γιατί δέν βοηθῶ μόνον χάσκω... Ἐνῶ ἐγὼ δέν ἔχασκα, γιατί ὅτι εἶχα φθάσει. Ἰδία ἴδια τότε περνοῦσατε καὶ μοῦ εἶπατε νὰ σὰς φέρω τὴ θήκη μὲ τὰ ἐργαλεῖα σας ἀπὸ τὸ γραφεῖο σας. Ἐτρέξα ἀμέσως ἔς τὸ σπῆτι, ἀψίδα τὸ καπέλο μου καὶ τὸ ἐπανοφόρι μου καὶ σὰς ἔφερα γλιγώρα τὴ θήκη.

ΔΙΑ

Τὰ δὲ προσκλήτηρια τὰ ἔρριψες εἰς τὸ κουτί ἢ ὄχι;

ΣΥΜΕΩΝ

Βέβαια τὰ ἔρριξα!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

"Ἐκτοτε ἐξαναφόρησες τὸν μανδύαν σου;

ΣΥΜΕΩΝ

"Ὅχι. Μοῦ τὸν ἐφύλαξε ἡ Κατήγκω ἔς τὸ ντουλάπι καὶ οὔτε εἶχα πότε νὰ τὸν ξαναφορῶ διότι ἐσιαζα ταῖς κάμαραις γιὰ τὸ χορὸ. Ὅποτε ἐπῆγαινα ἔς τὴν ἀγορά, ἐπῆγαινα μὲ πολιτικά.

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (φρονιάζει δεξιά)

Κατήγκω! Κατήγκω!

ΚΑΤΗΓΚΩ (ἐκ τῶν παρασηγιῶν)

Διατάξτε!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ

Φέρε μοῦ τὸν μανδύαν τοῦ Συμεῶνος μὲ τὴν γούνα (ἀκούεται ἐξωθεν κρότος ἀμάξιος).

ΔΙΑ (τεταραγμένη)

Γλιγώρα, Συμεῶν! Κάποιος ἔρχεται. (ὁ Συμεῶν ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω, πλὴν τοῦ Συμεῶνος. ΚΑΤΗΓΚΩ

(φέρει τὸν μανδύαν).

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἔρευρῶν τὰ θυλάκια τοῦ μανδύου εὐρίσκει δέμα προσκλητηρίων — ἀναγινώσκει).

"Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ροβεάνου ἔχουσι

τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρακαλέσωσιν ὅπως παρειρεθῆτε εἰς τὸν χορὸν τῆς 14 Φεβρουαρίου 1889. (εἶπτε ἕψηλα τὰ προσκλητήρια). Ζήτω! ζήτω! τὸ αἰνίγμα ἐλύθη!

ΔΙΑ (δοουμουσα)

Κουταμάρα ἀνύκουστος!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν)

Μὴ σε μέλη, φιλάττη, ὁ χορὸς σου δέν ἐματαιώθη... (πρὸς τὴν Κατήγκω). Εἶπὲ εἰς τὴν μουσικὴν νὰ μᾶς παίξῃ ἕν βάλς! (ἡ Κατήγκω ἐξέρχεται ὁρμαίνως). Τούναντιον τὸ τραπέζι εἶνε ἔτοιμον, ἡ μουσικὴ θ' ἀρχίσῃ. (μετ' ἐπισημότητος). Ἡ Κυρία θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ χορευθῶμεν ὁμοῦ τὸν πρῶτον βάλς, τὴν πρῶτην πόλκα, τὸν πρῶτον τετραχορὸν καὶ τὸν ἐγκυκλῶν!

ΔΙΑ (μετὰ συγχιτήσεως σηραφίσουσα τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου του)

"Ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου, φιλάτατέ μου Γεώργιο!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω. ΣΥΜΕΩΝ

ΣΥΜΕΩΝ

"Ἐφθάσε ὁ κύριος Ζορνέσκος γιὰ τὸ χορὸ!

ΡΟΒΕΑΝΟΣ (ἀρχόμενος τοῦ χοροῦ)

Εἶπὲ εἰς τὸν κύριον Ζορνέσκον ὅτι ἐφθάσε πολὺ ἀργά, καὶ ὅτι ὁ χορὸς μας, ὁ πρῶτός μας χορὸς θὰ δοθῇ μετὰ ὀκτώ ἡμέρας! (βαίνει πρὸς τὸ βᾶθος τῆς σκηνῆς χορεύων). Ἡ αὐλαία πίπτει.

(Μετάφρασις ἐκ τῆς βουμανιτῆς).

Ν. ΜΟΣΧΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἐρρίκος Σχλεῖμαν

Ὁ ἀποθανὼν ἐσχάτως Ἐρρίκος Σχλεῖμαν, ὁ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι πλείστου ἄξιος γενόμενος τῆ ἐπιστήμῃ τῆς ἀρχαιολογίας ἐγεννήθη τῷ 1822 ἐν Neu-Buchow, διανύσας τὸ πλείστον τοῦ περιέργου βίου του εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ κτησάμενος μεγάλων περιουσιῶν ἀπεσύρθη αὐτοῦ, καὶ ἠγωνίσθη ἔκτοτε εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ἐπισκεφθεὶς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ 1868 καὶ νυμφευθεὶς πολῦτιμον Ἑλληνίδα κόθην ἐκ τῆς γνωστῆς ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας Καστρομένου ἐπεχείρησε τῷ 1870 ἰδίαις δαπάναις, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του, ἧτις ἦτο καὶ παντοεινὴ συνεργάτις του, τὰς περὶ τὸ ἀρχαῖον Ἴλιον ἀνασκαφάς, δι' ὧν ἀνεκάλυψεν ἀφθόνοισ ἠθισαυροῦς οὗς ἔδωρῆσατο εἰς τὸ γερμανικὸν κράτος. Τῷ 1876 ὑπὸ τοῦ Σχλεῖμαν ἀνεσκάφη ἡ Ἀκρόπολις τῶν Μυκηνῶν, τῷ 1881—82 ὁ ἐν Ὀρχομενῷ ἠθισαυρός. Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1884—85 ἀνεσκάφη τὴν Τίρυνθον ἐνθα κατάρθωσε νὰ ἐξαγάγῃ εἰς φῶς τὸ προϊστορικὸν ἀνάκτορον τῶν Βασιλέων τῆς Τίρυνθος. Ὁ Ἐρρίκος Σχλεῖμαν τὰς ἀνασκαφὰς αὐτοῦ κλπ. περιέγραψεν καὶ ἐξέδωκεν εἰς διαφόρους γλώσσας μεγάλα καὶ καὶ ἐξ αὐτῶν κέρδη προσκτήσας. Ὁ ἔκτακτος οὗ-

τος καὶ φιλέλλην ἀνὴρ, ὅστις ζῶν τοιαύτης ἀπύλαυσε τιμῆς καὶ δόξης καὶ ἦδη μετὰ θάνατον ἢ πατρίς αὐτοῦ μέγα προτίθεται νὰ ἀνεγείρῃ μνημεῖον.

Ἡ γέφυρα τῶν Στεναγμῶν

«Γνωρίζετε τὴν γέφυραν τῶν Στόνων;» Εἶναι αὕτη ἡ μελαγχολικὴ εἰκὼν εἰς τὴν θεάν τῆς ὁποίας ὁ νοῦς φρικτῶ καὶ ἦν οἱ αἰῶνες ἔφερον μέγιστος ἡμῶν πλήρη μαύρων ἀναμνήσεων. Δεξιόθεν μὲν εἶναι αἱ μεγάλαι φυλακαὶ τῆς πόλεως, ἀριστερόθεν δὲ τὸ ἀνάκτορον τῶν Δογῶν, ἐνούμενα ἀμφοτέρω δια τῆς γεφύρας.

Ἐκλήθη δὲ «Γέφυρα τῶν Στεναγμῶν», διότι δι' αὐτῆς ἐπέρουν οἱ ἀτυχεῖς ἐκεῖνοι, οἵτινες κατεδικάζοντο ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἐντὸς τοῦ παλατίου, καὶ μετέβαινον εἰς τὰς ἀπέναντι φυλακάς, ὅπου οἰκτρὸν τὸ τέλος τοῦ βίου ἀνέμενον. Πόσους στεναγμοὺς δὲν θὰ ἤκουσεν ἡ γέφυρα αὕτη, περὶ ἧς τόσα ἐγράφησαν! Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Δα Πόντε κατὰ τὸ 1539 μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ κτιρίου τῶν φυλακῶν.

Ὁ ἀετός

Ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας φέρεται ὁ ἀετός ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παρακάθηται τῷ Διὶ. Ἐπὶ τῶν σημαῖων τῶν Περσῶν λέγεται ὅτι ἐξωγραφήθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Κύρου καὶ κατόπιν ἀναγορίζεται ὡς τὸ ἐπίσημον σύμβολον τῆς ρωμαϊκῆς Δημοκρατίας ἐπιζῆσαν εἰς τὴν πτώσιν τῆς καὶ διακοσμήσαν κατόπιν τὰς ἐπιστρατείας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς αὐτοκρατορίας.

Τῆς ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ μάλλον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ὁ δικέφαλος αὐτοῦ ἐσήμαιναν ὅτι οὗτοι δὲν παρητοῦντο τῶν ἐπὶ τῆς Δύσεως δικαιωμάτων ἐν ᾧ ἐπηρκοῦντο τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἐκ τούτων ἔλαβον αὐτὸν οἱ Ἀυστριακοὶ καὶ οἱ Ρῶσοι ἐπὶ Ἰδάν Βασίλειδις.

Ἡ Γαλλικὴ αὐτοκρατορία καὶ τῷ 1804 καὶ τῷ 1852 παρεδέχθη ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦτο ἐπὶ τῶν σημαῖων τῆς. Πλὴν οὐ μόνον αἱ αὐτοκρατορίαι ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐπαναστάσει ἐδέχθη ὡς σύμβολον ἀετὸν ἐπὶ κυανοῦ πεδίου, πεποικιλμένον ὑπὸ ἀστέρων.

Ἡ ἐκθέσις τοῦ κ. Πανορίου

Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Πανορίου γράφομεν Ἰὸς ο, διότι οὕτω γράφεται ὁ ἴδιος. Ἰὸς εἶναι ὀρθωτέρω ἢ γραφῆ με ω, ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη θὰ εἶδεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐννοίαν τινα, ἢ ὁποία καὶ διὰ πάντα μὲν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ διὰ καλλιτέχνην, θὰ ἦτο λίαν ἐγωϊστικὴ. Προτιμῶμεν λοιπὸν τὴν γραφὴν, ἢ ὁποία ἐπιφυλάττει εἰς τὸν καλλιτέχνην μετριοφροσύνην τινά. Ἀρέσκει δὲ ἡμῖν τόσῳ μᾶλλον ἡ μετριοφροσύνη αὕτη, καθόσον ὁ κ. Πανορίος δὲν εἶναι μόνον καλλιτέχνης, ἀλλ' εἶναι εἰδικὸς προσωπογράφος, ὡς δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ

γεγονότος, ὅτι ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Προαστείου ἐργαστηρίῳ αὐτοῦ ἐκτίθενται ἀποκλειστικῶς προσωπογραφαί. Νομίζομεν δὲ ὅτι ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ ὁ ἐγωϊσμός τοῦ καλλιτέχνου πρέπει ὅσον τὸ δυνατόν νὰ υποχωρῇ πρὸς τῆς πιστῆς ἀντιγραφῆς τοῦ πρωτοτύπου. Ἄν εἰς ἕτερον εἶδος γραφικῆς ἐπιτρέπεται ἡ ἐλευθέρα πτῆσις τῆς φαντασίας τοῦ καλλιτέχνου πρὸς ἀνακάλυψιν νέων κόσμων καὶ ἰδεῶν ἐν τῇ προσωπογραφίᾳ ὅμως, καθ' ἡμᾶς, πρέπει ὅλη ἡ δύναμις τοῦ καλλιτέχνου νὰ ἐξαντληθῆ εἰς ἀκριβῆ παράστασιν τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὑποκειμένου ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ τελειότητι. Ὁ κ. Πανορίος ὑποθέτομεν ὅτι θὰ συμφωνῇ πρὸς ταῦτα, διότι ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ εὐρίσκομεν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐννοεῖ τὴν τέχνην ὑπὸ τὴν ὑψηλοτέραν καὶ εὐρυτέραν αὐτῆς ἐννοίαν. Δυστυχῶς δὲν γνωρίζομεν πάντα τὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων τὰς εἰκόνας ἔγραψεν ὁ κ. Πανορίος. Λυπούμεθα δὲ, διότι δὲν γνωρίζομεν τὸν νέον κ. Σαρσέντην ἢ εἰκὼν τοῦ ὁποίου ἀληθῶς εἶναι πλήρης ζωῆς καὶ φυσικότητος· ἀλλ' ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι εἶναι καὶ πλήρης ἀκριβείας καὶ πραγματικῆς ἀληθείας, ἀφ' οὗ δὲν γνωρίζομεν τὸ ἄτομον. Ὅτι ἡ ὁμοῦ ἐλλείπει ἡμῖν διὰ τὴν πλήρη ἐκτίμησιν τῆς εἰκόνης ταύτης, τῆς ὑπὸ ἐποψὴν τέχνης ἐκτάκτου πραγματικῆς δυνάμεως, δὲν στερούμεθα διὰ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἄλλων ἔργων τὰ ὁποία ἀναφέρονται εἰς λίαν γνωστὰ παρ' ἡμῖν πρόσωπα, ὡς αἱ εἰκόνας τοῦ κ. Βλάχου, τοῦ κ. Παπούδωφ, ἢ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ καὶ ἡ τοῦ στρατηγοῦ Μαυρομυχάλη. Ἡ τοῦ κ. Παπούδωφ ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου φαίνεται μᾶλλον ἐπεξεργασμένη ἂν καὶ πολλοὶ προτιμῶσι τὴν παραπλευρῶς τοῦτου κειμένην εἰκόνα τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ δεσποινίδος Σ. Παπούδωφ. Νομίζομεν, ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ κ. Παπούδωφ ὑπερέχει διὰ τὸ *modèle* τοῦ προσώπου, καθ' ὃ βεβαίως διακρίνεται καὶ ἡ ἄλλη εἰκὼν ἀλλ' ἡ γραφὴ ἀνδρικήσ σαρκὸς ἀπαιτεῖ μεγαλειότεραν τέχνην ἢ ἡ παράστασις γυναικείου σώματος. Ἡ πρὸς τὸ δάθος τῆς αἰθούσης εἰκὼν κυρίας γερμανίδος καθημένης ἐπὶ καναπέ εἶναι ἀξία ἐπίσης σπουδαίας. Διὰ λίαν εὐψυχοῦς φωτοσκιάσεως ῥίψας ἀκτίνας τινὰς φωτὸς ὀπισθεν τοῦ σώματος, κατάρθωσεν ὁ κ. Πανορίος νὰ προβάλλῃ τὸ σῶμα εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε φαίνεται, ὅτι δύναται νὰ θέσῃ τις ὀπισθεν τῆς ὀσφύος τῆς κυρίας *cousin* πρὸς ἀνάπαυσιν.

Ἐπὲρ πάσας ὅμως τὰς ἐλαιογραφίας τοῦ κ. Πανορίου ἀρέσκουσιν ἡμῖν δύο ἔργα αὐτοῦ γενόμενα διὰ βαφοχρωστῆρος (*pastel*). Ἐκ τούτων τὸ μὲν παριστᾷ κεφαλὴν ξανθοῦ παιδός, τὸ δὲ εἶναι προτομὴ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ. Νομίζομεν ὅτι κυρίως τὰ δύο ταῦτα ἔργα περιέχουσι τὴν πληροτέραν παράστασιν τῆς καλλιτεχνικῆς εὐφυΐας τοῦ κ. Πανορίου. Ἐν τῇ προτομῇ τῆς δεσποινίδος Παπούδωφ ὁ κ. Πανορίος διὰ δύο χρωμάτων, λευκοῦ καὶ μαύρου, κατάρθωσε νὰ δημιουργήσῃ ὑπὸ τὰς πολλαπλὰς αὐτῶν ἐλαφρὰς ἀποχρώσεις ἀρμονίαν, ἢ ὁ-

ποία ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ὑπέροχον δύναμιν τῆς σχεδιάσεως. Ἡ σχεδίασις ἁμοιάζει πολὺ πρὸς ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι φαίνονται γραφεῖσαι διὰ χειρὸς ἐχούσης τρῶπον τινα δύναμιν χάλυθος καὶ ἐλαστικότητα πτεροῦ. Ἐπίσης ἡ κλιθὴ τῆς κεφαλῆς προσδίδει ἀέρα τινὰ πραξίτελείου ἀριστουργήματος. Ἡ ἔτερα διὰ βαφοχρωστῆρος εἰκὼν, ἡ κεφαλὴ παιδός, εἶναι ἀκόμην ὑπέρτερον ἔργον. Ἡ ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις ἀποδεικνυομένη ἐκτακτος τοῦ καλλιτέχνου δύναμις εὐχόμεθα νὰ εὕρῃ πάντας τοὺς ἀναγκαίους ὄρους, ὅπως λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἀνάπτυξιν. Πρὸς τοῦτο ὅμως ἀμφιδάλλομεν, ἂν συντελῇ ἡ διαμονὴ τοῦ καλλιτέχνου παρ' ἡμῖν. Χάριν τοῦ συμφέροντος αὐτοῦ καὶ χάριν τῆς ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας καλὸν εἶναι νὰ τραπῇ μακρὰν ἡμῶν πρὶν ἢ ἐκ τῆς ἀδιαφορίας μας δεσθῇ ἐν αὐτῷ τὸ ἱερὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον ἰσχυρὸν καὶ ἀκαῖον φαίνεται ὅτι φλέγει ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.

A.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ἀπεβίωσεν ἐν Παρισίοις ὁ διακεκριμένος ζωγράφος Κάρολος Σαπλὲν, ὁ ὅποιος ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας εἶχε διακοσμήσει δωμάτια τινα τῆς αὐτοκρατορίας Εὐγενίας δι' εἰκόνων, τὰς ὁποίας δὲν δύναται ἀκόμην νὰ λησμονήσωσιν οἱ ἰδόντες. Ἡ μέθοδος τοῦ Σαπλὲν ἀνεπύλει τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν τῶν ζωγράφων τοῦ XVIII αἰῶνος.

— Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ κ. Βελάχ, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρώμης, τὸ πρῶτον μέρος ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος ἐπιγραφόμενον: «Ἀρχαιοτάτη Ἑλλάς». Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος θὰ περιέχῃ τὰ ἐξῆς κεφάλαια: Οἱ Ἕλληνας καὶ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν, Ἐθροσκεία, ἡ Δημιώδης ἐποποιία, αἱ Παραδόσεις, ἡ Ὀμηρικὴ Ἑλλάς.

— Ἐκ τινῶν ἀνασκαφῶν γενομένων ἐν Βερώνη ἀνεκαλύφθη ἐπιγραφή τις ἐπὶ λίθου χρησιμεύοντος ὡς ὑποστηρίγματος ἀγάλματος. Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐξάγεται, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ βᾶθρου ἐκείνου ἄγαλμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνευρέθη, ἦν ἔργον τοῦ Πραξίτελους.

— Σπουδαιοτάτη κατὰ πτωτικὴν θερμοκρασίας ἐγένετο ἐσχάτως ἐν Ὁρεμβούργῳ τῆς Ρωσίας. Κατὰ τινα ἐχθεσιν εἰς τὴν γεωργικὴν Ἐταιρίαν τῶν Παρισίων, μετὰ τινα ραγδαίαν βροχὴν ἢ θερμοκρασία, ἐν διαστήματι εἰκοσι λεπτῶν, ἀπὸ 3 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδὲν κατέπεσεν εἰς 30 βαθμοὺς κάτωθεν αὐτοῦ. Ἡ φοβερὰ αὕτη μεταβολὴ ἐρόνευσε πλῆθος ζώων καὶ ἀνθρώπων, κατατρεφέντων ἐν ὄδοιπορίᾳ.

— Γνωστὸν ὅτι, κατὰ τοὺς ἀνθρωπολόγους τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τὸ ὄροπέδιον τοῦ Θιβέτ ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἐστία τοῦ ἀνθρώπου. Κατὰ περίεργον ἀνακρίνωσιν τοῦ κ. Βονδάλω ἐπὶ τῶν ὄροπέδιων τούτων εὐρίσκονται πῖθηκοι, τοῦθ' ὅπερ ἦν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε καὶ δύναται νὰ προκαλέσῃ σκέψεις ἐκ μέρους τῶν ὑποστηριζόντων τὴν ἐκ τῶν πιθήκων καταγωγὴν ἡμῶν.

— Πλουσιώτατα ὄρυγμα γαιανθράκων ἀνεκαλύφθησαν ἐν Τονκίῳ οὐχὶ μακρὰν τῆς θαλάσσης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο σὺζῶων :

Ἡ σὺζῶος :

— Αὕτη ἡ ζωὴ δὲν ὑποφέρεται. Μὲ ὑπέβαλες εἰς φρικτὸν μάρτυριον. Εἶνε τὸ τρίτον μανδύλι ποῦ γελῶ με δάκρυα.